

HOOFDSTUK 1

Kai trekt zijn shirt uit en loopt met zijn handdoek om zijn nek naar de spiegel. Is er verschil te zien na drie weken trainen? Hij spant de spieren van zijn rechterarm aan en kijkt kritisch naar zijn spiegelbeeld. Hij is er nog lang niet, maar het begin is er.

‘Wat een spiermassa.’ Er klinkt spottend gelach achter hem.

‘Waarom ben jij aan het sporten?’

Kai heeft Fabian niet aan horen komen. ‘Gewoon.’

‘Wat gewoon?’ Fabian pakt Kai bij zijn rechterbovenarm en knijpt.

‘Au. Doe normaal.’ Kai rukt zich los. Natuurlijk is Fabian sterker. Hij is ook bijna een kop groter en een jaar ouder. Jammer dat hij is blijven zitten, want nu hij sinds de zomervakantie in Kais klas zit, is de sfeer toch anders. Een clubje jongens kijkt naar hem op en doet alles wat hij wil om er maar bij te horen. Gelukkig moet het grootste deel van de klas niets van hem hebben.

‘Je wilt zeker indruk maken op de meiden?’ Fabian schiet in de lach. ‘Je moet toch ergens mee opvallen.’

Kai draait zich om en ziet uit zijn ooghoeken dat Fabian een handdoek uit zijn tas pakt en fluitend naar de doucheruimte loopt. Snel kleedt hij zich aan. Voordat Fabian onder de douche vandaan komt, wil hij hier weg zijn. Zelf doucht hij thuis wel. Terwijl hij Fabian hard hoort zingen, propt hij zijn spullen in zijn tas, pakt zijn trainingsjack en loopt snel de kleedkamer uit.

Bij de buitendeur blijft hij verrast staan. Wat is het donker! Achter het gebouw is de lucht bijna zwart. Snel loopt hij naar zijn fiets en ziet een eindje verderop de scooter van Fabian staan. Zelf is hij al maanden voor een scooter aan het sparen, maar het schiet niet op. Het grootste deel van het geld dat hij in de

supermarkt verdient, gaat op aan de contributie voor de sport-school. Op zijn ouders hoeft hij niet te rekenen: zij vinden een scooter niet nodig. 'Scooters zijn vervuilende herriebronnen op twee wielen', zegt zijn vader altijd.

Terwijl hij op zijn fiets springt, vallen de eerste regendruppels. Af en toe schiet er een flits door de lucht. Het daaropvolgende gerommel klinkt nog ver, maar dat kan elk moment veranderen. Kai schiet de stoep af en gaat op de pedalen staan. Wat er in de lucht hangt, is niet zomaar een regenbui. Toch heeft hij geen zin om te blijven wachten, want dan is de kans groot dat hij Fabian weer tegenkomt.

Inmiddels vallen er grote druppels en is de lucht zo mogelijk nog zwarter geworden. De tijd tussen een lichtflits en de klap wordt ook snel korter. Zal hij toch maar omkeren? Nee, dan maar nat worden. Al racend kijkt hij rond, op zoek naar een bushalte of een andere plek waar hij kan schuilen. Eigenlijk weet hij best dat dit zinloos is, want zo'n plek komt er voorlopig niet.

De regen klettert neer, doet pijn aan zijn gezicht. Een auto rijdt hem voorbij. Het water spat op tegen zijn benen, maar hij kan er niet mee zitten. Hij is toch al drijfnat. De putten aan de kant van de weg kunnen de hoeveelheid water niet verwerken, zodat daar grote plassen ontstaan. Als een auto hem inhaalt, moet hij er dwars doorheen. Het maakt allemaal niet uit.

Opeens is de lucht fel verlicht en op hetzelfde moment volgt er een enorme klap. Kai zit trillend op zijn fiets. De bliksem moet ergens zijn ingeslagen, dat kan niet anders. En heel dichtbij ook. Opnieuw een flits. Een klap! In de verte klinkt een gil.

Met nog meer kracht draait Kai de trappers rond. Wat een noodweer. Achter zich hoort hij met grote snelheid een scooter aankomen. De rijder heeft blijkbaar ook haast. Het geluid komt snel dichterbij.

Gepiep van remmen, slippende banden ... een klap ... Dan schuift Kai met fiets en al over de grond en komt pas in het gras

naast de weg tot stilstand. Hoe kan dit? Hij weet zeker dat hij aan de kant van de weg reed.

‘Het is jouw schuld.’ Iemand met een zwarte helm op buigt zich over hem heen.

Zijn schuld? Kai wordt boos. ‘Ik heb niks gedaan.’

‘Nog liegen ook. Jij kwam opeens naar links en toen kon ik je niet meer ontwijken. Het is jouw schuld.’

Die stem herkent hij. Balen! Het is Fabian. Waarom juist hij? Kai gaat zitten en kijkt naar Fabian, die zijn scooter overeind trekt en eromheen loopt.

Langzaam staat Kai op, voelt aan zijn rechterzij, waarop hij is gevallen. Hopelijk heeft hij niets gebroken. Hij ziet dat de scooter, die Fabian op de grasstrook heeft geparkeerd, een paar flinke krassen heeft. Ook is de spiegel kapot.

Scheldend loopt Fabian om zijn scooter heen en opnieuw beschuldigt hij Kai. ‘Jij ging opeens naar links. Je maakte zo’n gekke beweging en daardoor raakte ik jou. Ik weet het zeker.’

Kai schudt zijn hoofd. ‘Jij raakte juist mij. Je reed onwijs hard.’

‘Nog liegen ook. Reken maar dat je de schade zult betalen.’ Fabian lijkt opnieuw op Kai af te willen komen, maar plots draait hij zich om, doet zijn helm op en start de scooter. ‘Ik weet je te vinden!’ roept hij boven het geluid van de motor uit. Dan rijdt hij met een hoop kabaal weg.

Kai veegt zijn natte haren naar achter en kijkt Fabian na.

Bloed! Het valt hem nu pas op dat zijn broek kapot is en zijn knie bloedt. Zijn rechterheup doet pijn. Wanneer hij zijn fiets rechtop zet, ziet hij dat de schade meevalt. De koplamp staat scheef en het rechterhandvat is kapot, maar verder kan hij niets ontdekken. De fiets is er beter aan toe dan hijzelf.

Hij wil op zijn fiets gaan zitten, maar krijgt zijn rechterbeen bijna niet over de stang. Wat zal hij doen? Laat hij maar even langs opa en oma gaan. Zij wonen vlakbij. Eigenlijk stom dat hij daar niet meteen naartoe is gefietst vanuit de sportschool.

‘Kai, jongen.’ Oma komt naar de deur gelopen en slaat haar handen voor haar mond. ‘Zat je midden in het noodweer?’

Kai knikt en zet zijn fiets op de standaard.

‘Je loopt zo moeilijk. Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben gevallen.’ Kai gaat op een keukenstoel zitten.

‘Gevallen? Hoe dan?’

‘Een gozer op een scooter haalde me in, maar op de een of andere manier raakte hij me.’

‘Was je onvoorzichtig?’

‘Natuurlijk niet. Ik reed gewoon aan de kant en een tel later gleed ik over de weg.’

‘Je knie bloedt. Doe je broek eens uit, dan kan ik even kijken.’

‘Hoor ik daar Kai?’ Opa komt de keuken in. ‘Wat gezellig dat je even langskomt.’

Gezellig? Kai kijkt even naar zijn opa. Ziet hij niet wat er is gebeurd?

‘Kai is gevallen’, vertelt oma. Ze heeft intussen een schone doek gepakt en dept de wond. ‘Je broek is kapot, maar verder valt het mee.’ Ze bekijkt de wond even en plakt er dan een pleister op.

‘Doet het ergens pijn?’

‘Valt mee. Ik heb een beetje last van mijn heup. Maar dat is logisch, daar ben ik op gevallen.’

‘Wil je wat drinken? Opa, schenk eens cola voor Kai in. Of heb je liever wat anders?’

‘Cola, lekker.’ Kai trekt zijn broek weer aan en gaat zitten. Hij ziet dat opa aarzelend voor het aanrecht staat.

‘De glazen staan in het kastje.’ Oma doet een keukenkastje boven het aanrecht open. ‘Pak ook maar twee theeglazen.’ Oma kookt water in de fluitketel. ‘Heb je verder echt nergens pijn?’ Ze kijkt Kai onderzoekend aan.

‘Nee, maar ...’ Kai bijt op zijn lip. ‘Ik ben gewoon geschrokken.’

‘Dat snap ik best!’ Oma legt een hand op zijn schouder. ‘Kom,

dan gaan we in de kamer zitten.’ Ze pakt een blik met koekjes en neemt dat mee. ‘Dat is gezelliger.’

‘Is mijn broek niet vies?’ Kai voelt aan zijn broek.

‘Welnee.’ Oma schudt haar hoofd. ‘Neem jij de leren stoel maar, die kan ik straks weer gemakkelijk droogvegen.’

Kai gaat zitten en kijkt rond. Wat voelt het hier vertrouwd. Zijn opa en oma zijn geweldig. Minstens twee keer in de week gaat hij bij hen langs. Soms even, maar regelmatig doet hij een spelletje. Met opa gaat hij in de vakantie vaak een dag op stap. Vorig jaar zijn ze zelfs drie dagen op pad geweest. Ze reisden per trein en hebben onderweg in een hotel geslapen.

‘Hier is de cola.’ Opa zet het glas voor oma neer. ‘En de thee. Voor jou, Kai.’

Snel draait oma het glas cola en de kop thee om. ‘Zo, dat is beter.’ Ze knipoogt even naar Kai. ‘Maar vertel eens, waar ben je geweest?’

‘In de sportschool.’

‘Op welke sport zit je dan?’ wil opa weten.

‘Ik zit niet op een sport, maar train mijn spieren en mijn conditie.’ Dat heeft hij vorige week toch ook al verteld?

‘Dus je wilt spierballen’, begrijpt opa. ‘Ik had vroeger ook best stevige spieren, maar dat kwam omdat ik veel op het land werkte.’

Oma knikt. ‘We hadden een groentetuin en daar was opa vaak ’s avonds en op zaterdag te vinden.’

‘Zeker weten.’ De ogen van opa glinsteren. ‘Oma hoefde bijna nooit groente te kopen, want daar zorgde ik voor.’ Hij pakt zijn theeglas en neemt voorzichtig een slok.

‘Zal ik je vader of moeder vragen of iemand je komt halen?’ vraagt oma.

Kai schudt zijn hoofd. ‘Het gaat zo wel weer.’

‘Weet je het zeker?’ Oma kijkt hem bezorgd aan.

‘Echt waar.’

Kai is blij dat hij bijna thuis is. Terwijl hij met zijn voorwiel de poort openduwet, valt zijn oog op de achtermuur van de schuur. Ziet hij het goed? Hij doet een stap terug. Met rode verf is in slordige letters op de muur geschilderd: *Leugenaar*.

HOOFDSTUK 2

Terwijl Kai aan komt fietsen, hoort hij de schoolbel. Hij is gewoon geen ochtendmens. Snel zet hij zijn fiets op de standaard en rent het plein over naar de ingang.

‘Daar hebben we meneer De Roon.’ De conciërge kijkt met een veelbetekenende blik op zijn horloge. ‘Was je gisteren niet ook al te laat?’

‘De tweede bel is toch nog niet gegaan?’ Waar bemoeit die man zich mee? Hij is laat, maar niet té laat. Kai loopt snel door. Precies als de tweede bel gaat, stapt hij het lokaal binnen voor een lesuur Nederlands.

‘Daar hebben we onze spierbundel!’ roept Fabian door de klas. ‘Hé, Kai. Kun je nog wel door de deur?’

Kai doet of hij niets hoort en loopt snel naar zijn plaats achter in het lokaal.

‘Waar heeft Fabian het over?’ wil Jurjen, die naast hem zit, weten. ‘Hij heeft me op de sportschool gezien en vindt het blijkbaar nodig om dat rond te tetteren.’ Kai pakt zijn mobiel uit zijn zak en legt die op tafel.

‘Kai, leg jij je mobiel ook even weg?’ Mevrouw Vertongen kijkt hem geïrriteerd aan. ‘Waarom moet ik dat elke keer herhalen?’ ‘Ja, joh!’ Fabian draait zich om en schudt zijn hoofd. ‘Je kunt beter je hersenen gaan trainen. Met je spieren wordt het toch nooit wat.’

‘Fabian, wil jij je er niet mee bemoeien? Ik wil beginnen.’ De stem van mevrouw Vertongen klinkt wanhopig.

‘Hersenen zijn ook spieren,’ merkt Kai op, ‘maar dat begrijp jij natuurlijk niet.’ Tevreden ziet hij dat Fabian geen reactie kan bedenken. Dan staat hij op en legt zijn telefoon in het daarvoor bestemde kastje voor in de klas. Het eerste uur Nederlands, een

slechtere start van de dag is er niet. In ieder geval niet wanneer mevrouw Vertongen lesgeeft. Ze kan geen orde houden én geen lesgeven. Of heeft dat met elkaar te maken?

Wat zei opa gisteren ook alweer over zijn eigen spierbundel? O ja, dat hij vroeger flinke spieren had door het werken op het land. Voor dat gesprekje leek het net alsof hij in de war was. Hij wist niet waar hij de glazen moest pakken, verwisselde de cola en de thee. Ook was opa vergeten dat hij regelmatig naar de sportschool gaat. Maar ja, hij is ook al 74 jaar oud. Iedereen vergeet weleens wat. Opa had gewoon zijn dag niet. Toch zal hij er vanavond zijn vader en moeder eens naar vragen. Hij wil weten of hun iets is opgevallen.

‘Au!’ Kai kijkt verontwaardigd naar Jurjen. ‘Wat doe je ... O, u wilt beginnen?’ Hij ziet dat de lerares met een bijbel in haar hand staat.

Mevrouw Vertongen kijkt naar de klok en knikt. ‘Er zijn inmiddels meer dan tien minuten van de les voorbij, dus ik wil nu graag met de dagopening beginnen. Daarvoor lees ik een paar verzen uit Exodus, het boek over de uittocht van het volk Israël.’ Meteen begint ze te lezen.

Kai laat zijn blik door het lokaal gaan. Hij ziet dat Fabian onverschillig onderuitgezakt zit. Belachelijk hoe sommige jongens uit de klas alles doen om bij hem te scoren.

Fabian voelt blijkbaar dat er naar hem wordt gekeken, want hij draait zich langzaam om. Zodra hij de blik van Kai vangt, draait hij even met zijn ogen.

Kai zou hem het liefst op zijn gezicht stompen, maar tegelijkertijd voelt hij angst. Angst dat Fabian weer over de schade aan zijn scooter begint. Dat hij er helemaal niks aan kan doen, weet hij honderd procent zeker, maar hoe kan hij anderen daarvan overtuigen?

‘... helpt U ons om deze dag ons werk te doen en rekening te houden met elkaar.’

Het is hem niet eens opgevallen dat mevrouw Vertongen aan het bidden is. Snel doet hij zijn ogen dicht, maar bijna op hetzelfde moment zegt ze al ‘amen’.

‘Pak allemaal je boek en zoek bladzijde 37 op.’

Na een paar minuten stil te zijn geweest, klinken er nu weer allemaal stemmen door het lokaal, leerlingen zitten achterstevoeren ... Er gebeurt van alles, maar boeken worden niet gepakt. Mevrouw Vertongen kijkt met een wanhopige blik de klas rond. Kai begrijpt niet dat ze dit volhoudt. Zoals het in hun klas gaat, zo gaat het in alle klassen. Brugklassers weten ook al dat de lessen Nederlands van mevrouw Vertongen chaotisch verlopen.

De lerares loopt voor de klas heen en weer, terwijl ze rode vlekken in haar nek krijgt. Nog even en dan kleuren ook haar wangen dieprood. Dat is meestal het moment dat er iets gebeurt: óf ze loopt weg, óf ze stuurt iemand weg.

Kai verdwijnt achter zijn boek, dat hij opengeslagen voor zich heeft neergezet. Niet opvallen nu, hij heeft geen zin om een vrije middag terug te moeten komen.

‘Dit is de laatste waarschuwing.’ De stem van mevrouw Vertongen klinkt hoog.

‘Ja jongens.’ Fabian klapt in zijn handen. ‘Luister nou eens, mevrouw Vertongen wil beginnen.’

‘Fabian, eruit. Ga je maar melden bij meneer Vermeer.’

‘Maar ik help juist.’

‘Eruit!’ Met een trillende arm wijst de lerares naar de deur.

‘Belachelijk. Ik heb niks gedaan.’ Fabian gaat staan en loopt langzaam de klas uit. Bij de deur draait hij zich nog even om en kijkt met samengeknepen ogen naar Kai. Dan loopt hij het lokaal uit. De deur laat hij openstaan.

‘Eindelijk.’ Kai zucht, wanneer hij na het derde uur zijn tas in de hoek van de aula zet.

Liz knikt. ‘Het voelde alsof er nooit een einde aan zou komen. Nederlands, Engels en Frans achter elkaar. Die roostermaker heeft zeker zelf nooit op school gezeten.’ Ze zet haar tas op tafel en pakt er een flesje water uit.

‘Dat vind jij toch ook?’ Kai kijkt Melanie vragend aan.

‘Natuurlijk vind ik dat. En dan Fabian met zijn grote mond. Belachelijk.’

‘Helemaal met je eens’, zegt Kai, terwijl hij de telefoon uit zijn tas pakt en op een van de banken gaat zitten. Geen berichten. Daarna bekijkt hij – bijna onbewust – de sportberichten op de nieuwssite. Bijna iedereen bij hem in de buurt heeft een telefoon in zijn hand. Dat zou zijn vader eens moeten zien. Hoe noemt hij dat ook alweer? ‘M/V, mobielverslaving’, hoort hij zijn vader bijna zeggen.

‘Hier gaan we zitten.’ De stem van Fabian schettert boven alle herrie in de aula uit. Hij gaat op de bank naast die van Kai zitten en trekt een stoel naar zich toe, waar hij zijn voeten op zet. Ruud, Angelo en Lennart, die hem overal als een schaduw volgen, gaan ook zitten.

‘Heb ik al verteld wat er gisteren is gebeurd?’ hoort Kai Fabian zeggen.

Kai doet alsof hij niet luistert, maar natuurlijk wil hij geen woord missen van wat Fabian gaat vertellen.

‘Ik kwam uit de sportschool’, gaat Fabian verder. ‘Het was echt noodweer, maar ik had geen tijd om te schuilen. Op de Oude-landseweg haalde ik een fietser in, maar die schoot opeens naar links. Echt bizar. Je had het moeten zien. Ik deed m’n stinkende best om die gozer nog te ontwijken, maar dat lukte niet.’

Uit zijn ooghoeken ziet Kai dat Fabian de volle aandacht van zijn vrienden heeft.

‘Door de klap gleed ik met m’n scooter onderuit en nu zitten er allemaal krassen op. Jullie moeten straks maar eens kijken. Niet normaal meer. En weet je wat die gozer zei? Dat het mijn schuld was. Dan ben je toch niet normaal. Hij kwam plotseling een heel eind naar links en daardoor knalde ik tegen hem op. Dat kan ik toch niet helpen? Die gast is een leugenaar, maar hij komt er wel achter. Betalen zal hij, dat weet ik zeker.’

Leugenaar. Daar is het woord weer, dat op de achtermuur van de schuur is gespoten. Kai doet zijn ogen dicht. Fabian laat het er niet bij zitten.

‘Ken je die gozer? Heb je zijn adres?’

Kai schrikt als hij die vraag hoort. Hij probeert rustig te blijven, maar ziet dat zijn handen trillen. Geeft Fabian geen antwoord, of ...? Als hij heel even opzijkijkt, weet hij genoeg. Vier jongens kijken naar hem. Alle vier hebben ze een donkere blik in hun ogen. Snel kijkt hij weer op zijn telefoon, maar hij ziet niets.

De rest van de dag is Kai stil. Sinds de ochtendpauze heeft hij last van maagpijn. Al zijn brood zit nog in zijn broodtrommel. Hij heeft er totaal geen zin in, maar hij kan natuurlijk niet thuiskomen met een volle broodtrommel. Laat hij straks maar even door het park fietsen om de eenden te voeren.

Wat gaat Fabian doen? Zal hij toch maar de schade aan de scooter betalen? Dan is het gedoe wel meteen voorbij. Nee, dat gaat in tegen zijn rechtvaardigheidsgevoel. Toch heeft hij de jongens de hele tijd in de gaten gehouden. Omgekeerd was dat niet zo. Het leek er eerder op dat ze hem niet zagen.

Aan het einde van het zevende uur laat hij zijn klasgenoten het lokaal eerst verlaten. Hij is de laatste die vertrekt. Hopelijk zijn Fabian en zijn vrienden weg, voordat hij in het fietsenhok komt. Hij pakt zijn jas uit het kluisje en loopt langzaam over het plein naar zijn fiets. In het hok blijft hij staan en kijkt zoekend rond. Hij had zijn fiets vanmorgen toch hier neergezet? Op zijn vaste

plaats, links van de betonnen paal waar met rode verf een gezicht op is gespoten.

Nee, zijn fiets staat er echt niet. Waar kan die dan zijn? Vanmorgen was hij bijna te laat, heeft hij daarom zijn fiets ergens anders geparkeerd?

‘Ben je wat kwijt?’

Verrast kijkt Kai op. Waar komen Fabian en zijn vrienden vandaan? Hij dacht dat ze allang weg waren. ‘Mijn fiets is verdwenen.’

‘Je fiets?’ Fabian kijkt hem spottend aan. ‘Dat wordt lopen. Gelukkig ben jij heel erg sportief, dus dat is voor jou geen probleem.’ Lachend pakt hij zijn fiets en rijdt weg, gevolgd door zijn vrienden.

‘Wat is er met jou?’ Jurjen duikt naast hem op.

‘Mijn fiets is pleite.’

‘Hoe kan dat nou?’ Jurjen helpt zoeken, maar na een paar minuten geeft hij het op. ‘Spring maar achterop, dan kun je tot het winkelcentrum meerijden.’

‘Bedankt.’ Kai gaat achterop zitten en stept met zijn voeten even mee om de fiets op gang te brengen. Eerst slingeren ze over het fietspad, totdat Jurjen snelheid weet te maken.

Zijn ouders zullen niet blij zijn, weet Kai. Zelf baalt hij er ook van. De fiets was al een paar jaar oud, maar nog oké. Waar haalt hij zo snel een andere vandaan? Elke dag ruim 6 kilometer lopen ziet hij ... ‘Wacht!’

Gelijk springt hij van de fiets en loopt naar de rand van een sloot. Hij heeft het goed gezien: het is zijn fiets die half in het water ligt. Hij zet zijn rugzak in het gras en trekt aan het achterwiel.

‘Lukt het?’ Jurjen pakt een trapper en even later staat de fiets op de standaard in het gras, zodat ze de schade kunnen bekijken: het spatbord zit tegen het voorwiel aan, twee spaken zijn kapot

...

'Het valt mee', concludeert Jurjen, terwijl hij het spatbord weer in model buigt. 'Ik denk dat je er nog wel op kunt fietsen.'
Kai loopt om de fiets heen. Geschrokken blijft hij staan en wijst naar de jasbeschermer, waar met rode verf het woord 'leugenaar' op is gespoten.